

ville de Tiltalte modtage denne Gave at blive benaadede med en saadan Defensor, som er saa kostbar? Efter min Erfaring tror jeg, at i saare mange Tilfælde vilde de være meget ilde til Mode derved. Det er min Erfaring, at selv de nuværende latterlig smaa Defensionsfalarer, der jo ved Underretterne i Almindelighed ere 10—12 Kr., føles ret bethdelig af saadanne Smaafolk, som affkurat have Noget at betale med, og altsaa ikke ere i den Grad blottede for Midler, at Omkostningerne ikke kunne inddrives ved Eksekution. Det vil saa være et ganske interessant Spørgsmaal, som Lovforslaget ikke besvarer: Kan en Tiltalt frabede sig at faae en Defensor bestillet paa dette Stadium? Er han ikke berettiget til at sige: Jeg skal nok værgе mig selv, jeg ønsker ikke et saa kostbart Forsvar, som dette maatte blive? Men paa den anden Side, hvis han er berettiget til at frabede sig dette til Protokollen, er det jo i Virkeligheden Noget, hvor Dommeren meget let kan influere paa ham, og overfor den Opfattelse, at man bør mistænke Alt, hvad der staar i Retsprotokollen, vil da let den hele Regel i høi Grad komme til at savne Betydning. Saa kommer Spørgsmaalet om, hvorledes det Offentlige er stillet, og jeg skal her bemærke, at disse Omkostninger efter mit Skjøn i ganske overordenlig Grad ville forøge Delinkventomkostningerne. Som jeg alt bemærkede, ville disse i Almindelighed være mellem 10 og 15 Kr. for Aktor og Defensor, men hvis man i Virkeligheden vil forlange, at hæderlige, dygtige og vel ansete Folk skulle offere en væsentlig Del af deres Tid for at møde i disse Sager, hvor man maa gaa Forhør igjennem i snejevis — i lidt større Sager, hvor der foreligger en længere Tids Benægtelse fra Tiltalte, er dette ikke for Meget — vil man let komme op til, lad os sige, det Tidobbelte, saa at et Sæter paa et Par Hundrede Kr. i Virkeligheden kun vilde være et meget moderat Bederlag for dette Arbejde. — Jeg skal derefter gaa over til § 5, Stenograferne, som jo særlig skulle indføres for Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Amt. Jeg tror at turde paastaa, at en Ordning af den her foreslaaede Art er ganske umulig, den lader sig ikke gennemføre. Jeg skal tillade mig at opstøtte et lille Regnestykke i saa Henseende, hvis Vægt og Betydning ældre Medlemmer i Thinget maaste endogjaa bedre end jeg ville kunne fastslaa. Jeg tror at kunne sige, at der i et Kriminalkammer paa een Dag falder omtrent ligesaa mange Ord, som der falder i begge Rigsdagens Afdelinger. Kriminalkammerne have Møde hver eneste Søndag hele Aaret rundt, hvorimod

Rigsdagen vel kun har Møder de 3 à 4 Maaneder om Aaret. Naar man nu regner 6 Kriminalkammer der omtrent bruger den firedobbelte Tale af den, som Rigsdagen bruger, vil man altsaa naae op til omtrent 20 Gange det Kvantum Ord, som her i Rigsdagen fixeres gennem Stenografi. Jeg tror, det maa erkjendes, at dette i Virkeligheden er en aldeles knusende Masse, og det vilde jo blandt Andet paa det nuværende Raad- og Domhus være fuldstændig umuligt at huse det Arkiv, der paa denne Maade blev indsamlet. Jeg skal dertil sige, at Indholdet af saadanne Forhør for en overordenlig stor Del i Virkeligheden er løs Tale. Det skal ganske vist indrømmes, at der nu og da kan komme Udtalelser, som det baade i den ene og den anden Henseende kunde være meget ønskeligt at faae fixeret paa Papiret, der kan komme Udtalelser fra Dommerens Side, der ere utilbørlige, og der kan komme Udtalelser fra den Tiltaltes Side, som i hans Føve burde medtages, men som fra Dommerens Side ikke medtages. Men alt dette er i Virkeligheden kun rene Undtagelser, den uendelige Masse af løs Passtiar og løgnagtig Tale hen i Bind og Veir, der foresalder under et saadant Forhør, er det i Virkeligheden urimeligt og fuldkommen umuligt at fixere paa Papiret. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg endogjaa i høi Grad har beundret den Dygtighed, hvormed enkelte fremragende Dommere have været i Stand til at maaste et Kvarters Passtiar frem og tilbage at finde det, der i Virkeligheden var den paagjældende Deponents sande Mening, og derpaa at føre det paa Papiret paa en klar og tilforladelig Maade. Jeg skal tilføie, at der har været Tilfælde, navnlig saadanne, hvor der i Henseende til Nationalitet, Livsstilling og Dannelsesstrin er et ganske overordenlig stort Spring mellem vedkommende Dommer og vedkommende Deponent — det gjælder saaledes om Sforklaringer, hvor fremmede Matroser skulle afgive Forklaring — hvor vedkommende Dommer til Trods derfor med en aldeles forbausende Dygtighed har vidst at fixere paa Papiret i nogle saa Vinter, hvad der har været Tale om maaste et helt Kvarter. Dernæst er der jo ogsaa det, at paa den foreslaaede Maade faar man to Gjengivelser. Hvorledes skal nu det indbyrdes Forhold være mellem dem, og hvilken retslig Karakter, som dette Referat fra Stenografens Side skal have. Det maa jo vel mindes, at saaledes som Forhørsprotokollen nu er, staar der i den: „Oplæst og vedtagen“; den har altsaa Rettens og Retsvidnernes Attest for at være rigtig, og i den